

Colecție coordonată de
MAGDALENA MĂRCULESCU

Stieg Larsson

**Fata care s-a jucat
cu focul**

Millennium 2

Traducere din suedeză și note de
Elena-Maria Morogan

PROLOG

Zăcea legată pe un pat îngust, cu margini de oțel. Curelele de piele formau un fel de ham care o strângea peste piept. Era culcată pe spate. Mâinile erau prinse de marginea patului, de o parte și de cealaltă a trupului.

Renunțase de mult la încercările de a se elibera. Era trează, dar ținea ochii închiși. Dacă ar fi deschis pleoapele, s-ar fi regăsit în beznă, singura sursă de lumină fiind dunga subțire care se prelingea pe sub ușă. Avea un gust rău în gură și ar fi vrut să se spele pe dinți.

O parte din conștiința ei spiona zgomotul de pași, semn că *el* venea. Nu avea nicio idee cât de târziu era, dar simțea că era prea târziu ca s-o mai viziteze. O vibrație bruscă în metalul patului o făcu să deschidă ochii. Era ca și cum undeva, în clădire, se pornise o mașinărie. După câteva secunde, n-a mai știut dacă își imagina doar sau sunetul era real.

În minte, mai bifa o zi.

Era cea de-a douăzeci și treia zi în captivitate.

O mânca nasul și răsuci capul, ca să și-l frece de pernă. Era plină de sudoare. În odaie era înăbușitor de cald. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte simplă, care se răsucise. Mișcă șoldul și reuși s-o prindă între degetul mijlociu și arătător și s-o tragă, centimetru cu centimetru. Repetă operația cu cealaltă mână. Dar cămașa rămânea mototolită sub spinare. Salteaua avea ghemotoace și era incomodă. Izolarea totală făcea ca impresiile mărunte, pe care altfel nu le-ar fi băgat în seamă, să se amplifice exagerat. Curelele cu care era prinsă erau destul de largi ca să-și poată schimba poziția și să se întoarcă pe o parte, dar era incomod, pentru că atunci trebuia să țină o mână la spate și brațul îi amorțea repede.

Nu-i era teamă. În schimb, în ea se aduna o furie tot mai mare.

În același timp, era chinuită de gânduri, care se transformau mereu în fantezii neplăcute despre ce i s-ar putea întâmpla. Ura neputința în care se afla. Oricât încerca să se concentreze pe alte idei, pentru a-i trece timpul și a uita situația prezentă, nesiguranța se strecura înapoi. Atârna în jurul ei ca un nor de gaz otrăvitor, amenințând să-i intre în pori și să-i otrăvească existența. Descoperise că metoda cea mai bună pentru a ține departe neliniștea era să fantazeze despre ceva, care să-i dea senzația propriei puteri. Închise ochii, imaginându-și mirosul de benzină.

El se afla într-o mașină, cu geamul lateral lăsat. Ea s-a năpustit spre automobil, a aruncat pe geam benzina și a aprins chibritul. A fost treabă de o secundă. Flăcările au fășnit pe dată. El se răsucea în chinuri, îi auzea strigătele de spaimă și durere. Putea simți duhoarea de carne arsă și mirosul acru al plasticului și al căptușelii de la scaunele care se carbonizau.

Probabil că ațipise, pentru că n-a auzit pașii, dar s-a trezit de îndată ce s-a deschis ușa. Lumina o orbea.

Totuși, el venise.

Era înalt. Nu-i știa vârsta, dar era adult. Avea păr roșu, stufos, ochelari cu rame negre și o bărbuță rară. Mirosea a lojiune după ras.

Îi ura mirosul.

Stătea tăcut la picioarele patului, privind-o vreme îndelungată.

Îi ura tăcerea.

Chipul lui se afla în afara luminii care intra prin ușa deschisă, și ea îi vedea doar silueta. Brusc, a început să-i vorbească. Avea o voce gravă și clară, care accentua pedant fiecare cuvânt.

Îi ura vocea.

El spuse că e ziua ei de naștere și voise să-i ureze la mulți ani. Vocea nu era nici neprietenoasă, nici ironică. Era neutră. Ea bănuia că zâmbea.

Îl ura.

El veni mai aproape și înconjură patul, punându-i palma umedă pe frunte și trecându-i degetele prin păr, într-un gest care, fără îndoială, voia să fie prietenos. Era cadoul pentru ziua ei de naștere.

Îi ura atingerea.

Îi vorbea. Vedea mișcarea gurii, dar nu lăsa sunetul vocii să-i pătrundă în ureche. Nu voia să-l asculte. Nu voia să-i răspundă. Îl auzi ridicând glasul. În voce se strecurase o notă de iritare, provocată de lipsa ei de răspuns. Îi vorbea despre încrederea reciprocă. După câteva minute, tăcu. Ea îi ignoră privirea. Apoi, el ridică din umeri și începu să-i potrivească curelele de piele. Strânse hățul din jurul pieptului, aplecându-se peste ea.

Ea se răsuci brusc pe stânga, se feri de el cât putu și cât îi permiteau legăturile. Strânse genunchii la piept și-l lovi tare în cap. Țintise omușorul și-l atinse undeva, sub bărbie, dar el era pregătit și își răsuci corpul, așa că lovitura fu ușoară, abia perceptibilă. Încercă să lovească din nou, dar el se afla deja prea departe.

Își lăsă picioarele să cadă din nou pe pat.

Cearșaful alunecase pe dușumea. Cămașa de noapte se ridicase mult deasupra șoldurilor.

El rămase nemișcat un lung moment, fără să spună o vorbă. Apoi, înconjură patul și-i puse legătura la picioare. Încercă să și le strângă, dar el îi prinse glezna și trase cu o mână de genunchi, apoi îi legă piciorul cu o curea. După asta, trecu de cealaltă parte a patului și-i prinse strâns și celălalt picior.

Acum era cu totul lipsită de apărare.

Ridică de jos cearșaful, acoperind-o. O privi tăcut vreo două minute. Îi simțea excitarea, deși el o ascundea, se silea să n-o arate. Cu siguranță avea erecție. Știa că bărbatul voia să întindă mâna și s-o atingă.

Dar acesta se întoarse și plecă, trăgând ușa după el. Auzi cum o încuie cu cheia, deși era inutil, căci nu putea părăsi patul.

Rămase nemișcată mai multe minute, privind dunga subțire de lumină de deasupra ușii. Apoi, se mișcă, încercând să simtă cât de strânse erau curelele. Putea să ridice un pic genunchii, dar imediat simțea frâul din jurul pieptului și legăturile de la picioare. Se relaxă. Zăcea nemișcată și privea în gol.

Aștepta. Visa la un bidon cu benzină și un chibrit.

Îl vedea înecat în benzină. Simțea fizic în mână cutia de chibrituri. O scutură. Zuruia. Deschise cutia și alege un chibrit. Îl auzi spunând ceva, dar lăsă vorbele să treacă pe lângă

ea, fără să le priceapă înțelesul. Îi văzu expresia de pe chip, atunci când apropie bățul de cutie. Auzi frecușul fosforului. Părea un tunet lung. Văzu aprinzându-se flacăra.

Zâmbi fără bucurie și chipul i se înăspri.

Era noaptea când împlinise treisprezece ani.

PARTEA ÎNTÂI

ECUAȚII NEREGULATE

16 — 20 decembrie

Ecuția este denumită după valoarea exponentului.

Dacă exponentul este unu, este o ecuație de gradul întâi, dacă exponentul este doi, este vorba de o ecuație de gradul doi ș.a.m.d. Ecuațiile cu grad mai mare decât unu dau mai multe valori pentru necunoscute. Aceste valori se numesc rădăcini.

Ecuție de gradul întâi (ecuație lineară): $3x-9=0$
(rădăcină: $x=3$)

*Joi 16 decembrie —
vineri 17 decembrie*

Lisbeth Salander își coborî ochelarii de soare pe vârful nasului privind pe sub borurile pălăriei. Văzu femeia din camera 32 ieșind pe ușa laterală a hotelului și îndreptându-se spre unul dintre șezlongurile cu dungi verzi și albe de lângă piscină. Își ținea privirea în pământ și părea nesigură pe picioare.

Salander n-o văzuse până atunci decât de la distanță. Părea să aibă în jur de 35 de ani, dar avea o înfățișare care o făcea să pară de orice vârstă, între 25 și 50 de ani. Avea părul închis la culoare, lung până la umeri, față prelungă și trup împlinit, ca desprins dintr-un catalog de lenjerie intimă de damă. Femeia purta sandale, un bikini negru și ochelari de soare cu lentile mov. Era americană și vorbea cu accent sudist. Avea și o pălărie de soare galbenă, pe care o lăsă să cadă pe pământ, lângă șezlong, înainte de a-i face semn barmanului de la barul Ellei Carmichael.

Lisbeth Salander lăsă cartea pe genunchi și luă o înghițitură din paharul cu cafea, înainte de a se întinde

după pachetul de țigări. Fără a întoarce capul, își mută privirea spre linia orizontului. De la locul ei, de pe terasa piscinei, putea să întrezărească un colț din Marea Caraibelor, între un pâlț de palmieri și rododendronii de lângă zidul din fața hotelului. Un pic mai departe zbura spre nord un vas cu pânze, pe drum către Sfânta Lucia sau spre Dominica. Și mai departe încă, putea distinge contururile unui cargou cenușiu, navigând spre Guyana sau spre una din țările vecine. O briză ușoară lupta cu căldura amiezii, dar ea simți totuși o picătură de sudoare prelingându-se încet spre sprânceană. Lui Lisbeth Salander nu-i plăcea să se prăjească la soare. Își petrecuse zilele mai mult la umbră și, în consecință, se plantă cu hotărâre la adăpostul acoperișului de pânză. Totuși, era bronzată ca o alună. Era îmbrăcată într-un sort kaki și un maiou negru.

Ascultă sunetele ciudate de *steel drums** care se răspândeau din difuzorul de lângă bar. Nu fusese niciodată interesată de muzică și nu putea să distingă între Sven-Ingvar și Nick Cave, dar aceste *steel drums* o fascinau. Părea incredibil să poată cineva acorda un bidon de benzină și încă și mai incredibil ca bidonul să poată fi convins să scoată un ton controlabil, care să nu sene cu niciun alt sunet din lume. Îi păreau magice acele sunete.

Brusc, se simți iritată și își mută din nou privirea pe femeia care tocmai primise un pahar cu o băutură de culoarea portocalei.

Nu era problema lui Lisbeth Salander. Numai că nu putea înțelege de ce femeia mai rămânea acolo. De patru nopți, de când sosise cuplul, Lisbeth Salander ascultase spectacolul de groază care se juca în odaia vecină.

* Instrumente de percuție neconvenționale – cazane etc (*n. red.*)

Auzise plânsete, voci agitate și de câteva ori zgomot de palme. Bărbatul răspunzător de lovituri — Lisbeth presupunea că este soțul ei — era în jur de 40 de ani. Avea păr negru, pieptănat demodat cu cărare la mijloc și părea să se afle la Grenada în misiune de serviciu. În ce consta acest serviciu, Lisbeth Salander nu avea nicio idee, dar, în fiecare dimineață, bărbatul, corect îmbrăcat, cu cravată și costum, își băuse cafeaua la barul hotelului, înainte de a-și lua servieta și a pleca cu taxiul.

Se întorcea la hotel după-amiaza târziu, făcea baie și rămânea cu soția la piscină. Obişnuiau să cineze împreună în ceea ce oricine ar fi considerat o tovărășie plăcută și plină de dragoste. Femeia bea poate un pahar sau două prea mult, dar amețea ei nu fusese niciodată stânjenitoare sau remarcată.

Scandalul din camera vecină debuta regulat între zece și unsprezece seara, cam atunci când Lisbeth se urca în pat cu o carte despre misterele matematicii. Nu era vorba de maltratare gravă. După câte putuse să-și dea seama Lisbeth prin pereții odăii, era vorba de o ceartă care măcina încet și istovitor. Noaptea precedentă, nu-și putuse înfrâna curiozitatea și ieșise pe balcon, ca să audă prin ușa întredeschisă despre ce era vorba. Mai mult de o oră, bărbatul străbătuse odaia cu pași apăsați, recunoscând că este un nemernic care n-o merita. Iar și iar îi repeta că probabil credea că-i un ipocrit. De fiecare dată, ea îi răspunsese că nu crede asta, încercând să-l liniștească. El devenise tot mai agitat, până ce începuse s-o zgâlțâie. În cele din urmă, femeia îi spusese ce-și dorea el... *da, ești un ipocrit*. Imediat, bărbatul luase mărturisirea ei forțată drept pretext pentru a o ataca și începuse să-i critice conduita și caracterul. O numise curvă, cuvânt la care Lisbeth Salander ar fi

ripostat dacă acuzația i s-ar fi adresat ei. Dar nu despre asta era vorba acum, nu erau problemele ei personale și, în consecință, îi era greu să se hotărască dacă ar trebui sau nu să acționeze în vreun fel.

Lisbeth ascultase uimită acuzațiile, reluate iar și iar, care se transformaseră brusc în ceea ce părea să fie o pereche de palme. Tocmai se hotărâse să iasă pe culoar și să spargă ușa vecinilor, când în odaie se lăsase tăcerea.

Acum, când o cerceta pe femeia de la marginea piscinei, putea să observe o vânătaie slabă pe umăr și o zgârietură pe șold, dar nicio altă vătămare nu era evidentă.

În urmă cu nouă luni, Lisbeth Salander citise un articol într-un număr din *Popular Science* pe care cineva îl uitase pe aeroportul Leonardo da Vinci din Roma și, dintr-odată, manifestase o fascinație incertă pentru un domeniu atât de obscur cum este astronomia sferică. Se simțise împinsă să facă o vizită la librăria universitară din Roma și cumpărase câteva dintre cele mai importante lucrări în materie. Pentru a înțelege astronomia sferică, fusese însă obligată să intre în misterele și mai complicate ale matematicii. În timpul călătoriilor din ultimele luni, vizitase regulat librării universitare, pentru a mai da și de alte cărți în materie.

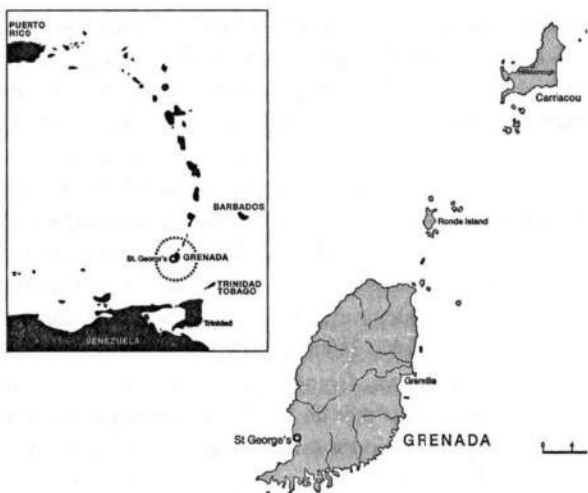
Cel mai adesea, cărțile rămăseseră împachetate în geanta de voiaj și studiile fuseseră nesistematice și fără un țel bine determinat, până în momentul în care nimerise în librăria universitară din Miami, de unde ieșise cu *Dimensions in Mathematics* de dr. L.C. Parnault (Harvard University, 1999). Găsise cartea chiar înainte de a pleca în Florida Keys și a începe să cutreiere prin Antile.

Trecuse prin Guadelupa (două zile într-o gaură incredibilă), Dominica (plăcut și deconectant, cinci zile),

Barbados (24 de ore într-un hotel american unde nu se simțise deloc bine-venită) și Sfânta Lucia (nouă zile). La Sfânta Lucia ar fi putut rămâne mai mult, dacă nu s-ar fi certat cu un tânăr delincvent din partea locului, cu idei înguste, care-și avea cartierul general în barul hotelului de mâna a doua. Până la urmă, ea își pierduse răbdarea și-i aruncase o cărămidă în cap, plătitese nota și luase un feribot cu destinația Saint George, capitala Grenadei. Înainte de a se îmbarca, nu auzise niciodată despre acel loc.

Coborâse în Grenada sub o ploaie tropicală la ora zece, într-o dimineață de noiembrie. De la *The Caribbean Traveller* căpătase informația că Grenada era cunoscută ca *Spice Island*, insula mirodeniilor, și că era una dintre cele mai mari producătoare de nucșoară. Insula avea 120 000 de locuitori, dar în jur de 200 000 de grenadini erau expatriați în SUA, Canada și Anglia, ceea ce putea da o idee despre piața de muncă din patrie. Peisajul era muntos, în jurul unui vulcan stins, Grand Etang.

Din punct de vedere istoric, Grenada era una dintre numeroasele colonii britanice fără prea mare importanță. În 1795, Grenada trezise atenția oamenilor politici, după ce un fost sclav eliberat, pe nume Julian Fedon, inspirându-se din revoluția franceză, pusese la cale o revoltă care obligase Coroana să trimită trupe pentru a măcelări, împușca, spânzura și mutila un mare număr de rebeli. Ceea ce zguduise regimul colonial fusese faptul că și un număr de albi săraci se raliaseră revoltei lui Fedon, fără să respecte regulile etichetei sau să țină seama de barierele rasiale. Răscoala fusese înfrântă, dar Fedon nu fusese niciodată prins, ci dispăruse în masivul muntos Grand Etang, unde devenise o legendă locală de proporții robinhoodiene.

Aproape cu două secole mai târziu, în 1979, avocatul Maurice Bishop pornise o nouă revoluție care, conform ghidului turistic, era inspirată din *the communist dictatorship in Cuba and Nicaragua*, dar despre care Lisbeth Salander își făcuse o cu totul altă impresie atunci când l-a întâlnit pe Philip Campbell — profesor, bibliotecar și predicator baptist — în a cărui „casă de oaspeți” își închiriasse o cameră în primele zile. Istoria putea fi rezumată spunând că Bishop fusese un conducător extrem de popular care dărâmasse un dictator nebun și pasionat în plus de fenomene OZN și cheltuind o parte din modestul buget național pentru a vâna farfurii zburătoare. Bishop pledase pentru democrație economică și introdusese prima legiferare asupra egalității între sexe, înainte de a fi fost asasinat în 1983.

Imediat după asasinat, care a făcut parte dintr-un adevărat masacru ce a vizat ministrul de externe, ministrul femeilor și câțiva dintre șefii sindicali importanți, SUA invadasse țara și introdusese democrația în țară. Ca directă consecință pentru Grenada, asta însemnase creșterea șomajului de la șase la cincizeci de procente, iar comerțul cu cocaină redevenise cea mai importantă sursă de venituri. Philip Campbell clătinase din cap citind descrierea din ghidul lui Lisbeth și îi dăduse sfaturi utile despre ce persoane și ce cartiere era bine să evite după căderea întinericului.

În cazul lui Lisbeth Salander, astfel de sfaturi erau relativ inutile. Dar scăpase cu totul de pericolul de a face cunoștință cu criminalitatea Grenadei, îndrăgostindu-se de Grand Anse Beach, aflată imediat la sud de Saint George, o plajă lungă de un kilometru și jumătate și puțin vizitată, unde putea să rătăcească ore în șir fără să fie nevoie să vorbească sau măcar să întâlnească vreo altă ființă umană. Se mutase la Keys, unul dintre puținele hoteluri americane de pe Grand Anse, și locuia aici de șapte săptămâni, fără să facă altceva decât să colinde pe plajă și să mănânce *chinups*, fructe locale care la gust aminteau de agrișele amare suedeze și de care nu se putea sătura.

Era în afara sezonului și doar o treime din camerele de la Keys Hotel erau ocupate. Singura problemă era că atât tihna, cât și pasiunea ei pentru matematică erau brusc deranjate de teroarea discretă din odaia vecină.

Mikael Blomkvist ținea degetul apăsat pe soneria de la ușa apartamentului lui Lisbeth Salander, de pe Lundagatan. Nu se aștepta ca ea să-i deschidă, dar își făcuse obiceiul să treacă prin fața locuinței ei de câteva

ori pe lună, ca să cerceteze dacă se petrecuse vreo schimbare. Dacă privea prin fanta cutiei de scrisori¹, putea zări grămada de reclame. Era puțin trecut de zece seara și prea întuneric ca să poată distinge cât de mult crescuse mormanul de la vizita precedentă.

O clipă rămase nehotărât pe scară, înainte de a se întoarce pe călcăie, plin de frustrare, pentru a părăsi clădirea. Merse cu pas liniștit până la apartamentul său, de pe strada Bellman, puse în priză filtrul de cafea și deschise jurnalele de seară, în vreme ce privea buletinul de știri. Avea o dispoziție mohorâtă și se întreba pe unde s-o afla Lisbeth Salander. Simțea o neliniște vagă, întrebându-se pentru a mia oară ce se întâmplase, de fapt.

Cu un an înainte, de Crăciun, o invitase pe Lisbeth Salander la cabana sa de la Sandhamn. Făcuseră plimbări lungi, discutând liniștit despre urmările întâmplărilor dramatice la care fuseseră părtași în anul care trecuse, atunci când Mikael trăise ceea ce considera acum drept o criză existențială. Fusesse condamnat pentru defăimare și petrecuse câteva luni în închisoare, cariera sa de jurnalist fusese aruncată în noroi și părăsise cu coada între picioare postul de editor coordonator al revistei *Millennium*. Și, dintr-odată, totul se schimbase. Însărcinarea de a scrie o biografie a marelui industriaș Henrik Vanger, pe care el o considerase drept o terapie ridicol de bine plătită, se transformase pe neașteptate în vânătoarea disperată a unui ucigaș în serie, viclean și necunoscut.

În timpul acestei vânători, o întâlnise pe Lisbeth Salander. Mikael pipăi distrat cicatricea ușoară pe care

¹ În Suedia există obiceiul ca scrisorile și restul poștei să se aducă la fiecare apartament și să se introducă printr-o fantă anume făcută în ușă. (N. t.)

lașul ucigașului i-o lăsase sub urechea stângă. Lisbeth nu numai că-l ajutasese în urmărirea asasinului — practic îi salvase viața.

Iar și iar, îl uimise cu înzestrările ei extraordinare — memoria fotografică și fenomenale cunoștințe de informatică. Mikael se considera o persoană relativ competentă în materie, dar Lisbeth Salander mânua computerele ca și cum ar fi avut o legătură cu diavolul. Încet-încet, el își dăduse seama că fata era un hacker de talie mondială și că, în clubul internațional exclusivist care se ocupa cu activitatea informatică criminală la cel mai înalt nivel, ea era o legendă, deși cunoscută doar sub pseudonimul de *Wasp*.

Capacitatea ei de a se plimba cum îi plăcea prin computerele altora îi furnizase lui Mikael materialul de care avea nevoie pentru a-și transforma înfrângerea din *Afaceră Wennerström* într-un bum mediatic care chiar și acum, după un an, era obiectul unor anchete de poliție internaționale despre criminalitatea economică și care îi dăduse prilejul de a se afla la intervale regulate în fotoliile televiziunii.

Cu un an în urmă, el trăise această experiență cu o enormă satisfacție — ca răzbunare și reabilitare, după ce cunoscuse pragul cel mai de jos al meseriei de jurnalist. Dar satisfacția îl părăsise repede. După câteva săptămâni, era obosit să răspundă la mereu aceleași întrebări ale jurnaliștilor și ale poliției financiare. *Îmi pare rău, dar nu pot vorbi despre sursele mele*. Când un ziarist de la *Azerbaijan Times* își dăduse osteneala de a veni până la Stockholm, doar pentru a-i pune aceleași întrebări idioate, se umpluse paharul. Mikael redusese numărul de interviuri la minimum și în ultimele luni nu mai răspunsese decât atunci când Fata de la TV4 îl solicitase, și asta doar atunci când ancheta intra într-o nouă fază.